

eller ikke. Men Ministeriet maa jo overfor dette Ting kunne bidrage til, at denne Afgørelse i hvert Fald træffes saa hurtigt som muligt, og vi maa i hvert Fald fra vor Side kræve, at Ministeriet nu træffer sin Afgørelse i saa Henseende. Hvis Ministeriet vil Rigsretsanklage, maa vi kræve, at Ministeriet enten erholder Kongens Samtykke til, at Rigsretsanklagen rejses, eller at Ministeriet nu ved Hjælp af sine allierede her i Tinget bestemmer former Anklagen. Den Tilstand, at man vil en Rigsretsanklage, men holder Bagdøre aabne til ikke at ville den alligevel, og at man saa dog i Agitationen giver det Udseende af, at man vil Rigsretsanklage, den Tilstand er uværdig, og den maa bringes til Ophør derved, at Ministeriet nu træffer sit Valg — med en bestemt formet Anklage, for saa vidt det ønsker Rigsretsanklage rejst.

K. K. Klausen: Ministerkrisen kom hurtigt og uføremodet; men ligesom den kom hurtigt, blev den ogsaa hurtigt løst, og den højtærede Konseilspræsident fortjener Ros, fordi han var i Stand til i Løbet af faa Dage at danne sit Ministerium. Det er muligt, at han i visse Maader har haft lettere derved end de to Mænd, der dannede de to foregaaende Ministerier, idet disse to Mænd maatte tage Hensyn til forskellige Grupper, indbyrdes uenige og skinsyge, og det kunde selvfølgelig berede Vanskeligheder ved Dannelsen af et Ministerium. Den nuværende Konseilspræsident har kun haft at tage Hensyn til sin egen Gruppe, der vel ikke er stor i Tal, men som til Gengæld sikkert udmærker sig ved at være enig.

Alligevel maa det for mange synes at være et Vovespil, at den højtærede Konseilspræsident med en saa ringe Talstyrke her i Folketinget har turdet vove at paatage sig Dannelsen af en Regering. Jeg antager, der har været to Grunde, som have været medvirkende til, at den højtærede Konseilspræsident alligevel har gjort Forsøget. For det første har han sikkert tænkt: Det er ikke vanskeligt at tage Arven op efter det afgaaede Ministerium. Dette Ministerium var blevet en Skuffelse, kunne vi godt sige, for hele det danske Folk. Det var Genstand for almindelig Utilfredshed i alle Lejre. Det havde ved

sin Politik ført os henimod Statsbankerot, og det havde været svagt overfor den Korruption, der er kommen til at herske i vort offentlige Liv i de senere Aar. Derfor var det ikke vanskeligt at vove et Forsøg paa at tage Arven op efter dette Ministerium, hvis Afgang ingen beklager, og som ingen ønsker at faa tilbage.

Dernæst tænker jeg, at den højtærede Konseilspræsident har været ledet af sin stærke Tro og Tillid til Fremtiden. Det kan ikke nægtes, at det radikale Parti befinder sig i Opgang, og det var en stor og smuk Opgave, der her blev lagt i Hænderne paa en forholdsvis ung Mand som den nuværende Konseilspræsident. Det er jo et Tilbud, som det kun falder i faa Menneskers Lod at faa, og man kan derfor godt forstaa, at han har modtaget dette Tilbud, muligvis ogsaa for derigennem at kunne skaffe sig en Oprejsning for den Haan og Modgang, han og hans Parti have været Genstand for siden 1905.

Ministerkrisen staar for mig endnu den Dag i Dag som et helt Æventyr. Det var Højre, som fremkaldte den og gjorde det aldeles uventet. Den ydre Foranledning var, at det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted) havde faaet det Hverv betroet at være Højres Finanslovsordfører. Det var første Gang, dette Hverv var ham betroet, og det vil sikkert ogsaa blive sidste Gang, han faar Lejlighed dertil. Han fik Lejlighed til at vise, hvilken Takt, Behændighed og Viden han var i Besiddelse af. I Grunden bør Ministeriet takke ham som sit Ophav. Der kunde være Grund til at give ham en Belønning derfor, og da det træffer sig saa heldigt, at den højtærede Konseilspræsident tillige er fungerende Forsvarsminister, vilde der være en Lejlighed til at give det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds den Forfremmelse, han ikke fik under Højres Regering, da han faldt for Aldersgrænsen; man kunde jo f. Eks. udnævne ham til Major.

Der er et andet Højremedlem, der under Ministerkrisen spillede en stærkt fremtrædende Rolle. Det var det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller), der stod som den Ordfører, der skulde motivere det Mistillidsvotum, man vilde give den afgaaede Konseils-